

[Olufson.]

ogsaa den samme Villie til Samarbejde maa være til Stede, Villien til ved fælles Hjælp at prøve paa at arbejde sig ud gennem Vanskelighederne, uden at alt for meget slaas i Stykker.

Første Næstformand (Vanggaard): Jeg skal her afbryde Forhandlingerne. De genoptages i Dag Kl. 1³⁰.

Mødet udsat Kl. 12⁵.

Mødet genoptages Kl. 1³⁰.

Krag: I den Ordførertale, som det ærede Medlem Hr. Olufson nylig holdt, har han i Enkeltheder gennemgaaet denne Samlings Lovgivningsresultater og paa Linie med det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ved Finanslovbehandlingerne her i Tinget besørget den Oftring af Røgelse og Myrrha paa Regeringsalteret, som nu en Gang synes at høre til ved Begyndelsen af Finanslovbehandling og ved en Rigsdagssamlings Slutning. Der er derfor for mig ikke nogen Anledning til at komme ind paa Enkeltheder med Hensyn til de uægtelig betydningsfulde Resultater, som i denne Samling er naaet gennem den Forstaaelse af Samarbejdets Betydning og den Villie til Handling, som fra et Flertals Side har fundet Udtryk i den sidste Halvdel af denne Rigsdagssamling. Det er ikke almindeligt, at de forskellige Lovgivningsforanstaltninger, som vi faar til Behandling her paa Rigsdagen, i den Grad giver Anledning til at komme ind paa en Behandling af alle Dagens og Tidens Problemer, knyttet baade til de almindelige politiske Spørgsmaal og til det finansielle Problem. Ikke blot har en Række Lovforslag, vi har behandlet, givet Anledning til almindelige Debatter om Tilstanden her i Landet, erhvervsmæssigt og økonomisk, men ogsaa til Behandling af saadanne udenrigspolitiske Problemer, som i første Række har Interesse og Betydning for os.

Jeg skal minde om Grønlandssagen, for hvilken der jo i et lukket Rigsdagsmøde af den højtærede Statsminister er givet en Redegørelse, som stod i naturlig Tilknytning til den Enighed, der i denne Sag har præget danske Sind, og til den Glæde, som Domsafgørelsen i Haag fyldte alle Danske med, fordi vi der-

igennem forstod, at der gennem dette internationale Organ var skabt, i hvert Tilfælde i denne Sag, absolut Sikkerhed for, at Retten kunde ske Fyldest, en Glædesfølelse i det danske Folk, som var ledsaget af et levende Ønske om, at der, efter at denne Sag nu endelig er bragt ud af Verden, i den Tid, der kommer, som i den største Del af den, der svandt, paa begge Sider maa være redelig Villie til at knytte et stærkt Sympatiformhold mellem de to Folk og til at øge og styrke Samarbejdet, baade paa det folkelige og det økonomiske Omraade, mellem Nordens Nationer.

Det andet store Spørgsmaal i vort Forhold til Udlandet, som afsluttedes ved Gennemførelse af Traktaten med England, har jo senest ved Ratifikationen af denne Traktat her paa Rigsdagen givet Anledning til indgaaende Drøftelser. Jeg finder ikke nogen Anledning til her at komme ind paa en Afvejen af, om de Forpligtelser, man har indgaaet, og de Indrømmelser, der er opnaaet, ligeligt afvejer hinanden. Saa interessant som dette Emne end er, betyder Diskussionen derom dog intet væsentligt, thi intet kan ændres, og vi maa haabe, at Traktaten i dens gensidige Udførelse fra de to Magters Side vil blive gennemført i den Tillidsaand, hvori den er sluttet, og vedvarende være Udtryk for Ønsket om at udvikle Samarbejdet og Samhandelen mellem den engelske Nation og Danmark i begges fælles Interesser.

Om den finansielle Situation, der i den første Del af dette Møde har været Genstand for Forhandling i Tilknytning til Ændringsforslag, som er stillet til Tillægsbevillingslovforslaget her ved tredje Behandling, er der jo udviklet Opfattelser og givet Redegørelser ved Behandlingen af Lovforslag, som tidligere har foreligget i dette høje Ting, sidst og ikke mindst ved Behandlingen af de Dækningslove, som forleden gennemførtes her i Tinget, og ved Behandlingen af Lovforslaget om Bemyndigelse for den højtærede Finansminister til at optage et meget stort Statslaan. Der er dog at notere ved denne Lejlighed, at man i den socialdemokratiske Ordførers Tale maatte savne den særlige Jubel, som ellers hvert Aar er kommet til Orde over Finansministerens vidunderlige Evne til at lede Statens Husholdning. Denne Del af den obligate Tale har vi denne Gang maattet undvære, og det er saa meget mærkeligere, som adskilligt tyder paa, at den højtærede Finansminister i sin Egenskab af Styre af Statsfinanserne synger paa sit sidste Vers. Jeg ved jo ikke, hvilken Vægt man skal lægge paa Bladudtalelser, men jeg maa dog